

переробникам. Кількість закупленого в населення молока записують до розрахункової книжки на молочну сировину, що закуплена у господарствах населення. При вказаній формі заготівлі молока про забезпечення стабільних якісних параметрів не може йтися, адже оцінка якісних його показників (вмісту жиру, білка, соматичних клітин, органолептичні показники) визначаються один раз на десять днів і не в змозі забезпечити оперативний контроль за якістю.

Досвід підприємств, які досягли високих результатів, свідчить, що шлях до успіху обов'язково лежить через забезпечення якості. З огляду на це, якість продукції є найважливішим фактором підвищення рівня життя населення, його економічної, соціальної і екологічної безпеки.

Список використаних джерел

1. Бишева О. Якість національної ідеї в Україні в ХХІ столітті. / О. Бишева // Вісник федерації профспілок України. – 2001. - № 6. – с. 3 – 4.
2. Московська Н. Якість харчових продуктів – це якість життя. /Н. Московська // Україна BUSINESS. – 2010. - № 43. – с. 14.
3. Андрійчук В.Г. Економіка аграрних підприємств [Підручник] / В.Г. Андрійчук. – К.: КНЕУ, 2002. – 624 с.

Квочка Алла Вікторівна,

студентка навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів
напрямку підготовки 6.030601 «Менеджмент» Подільського державного
аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: д.е.н., в.о. професора Чикуркова А.Д.

СКЛАДОВІ ПРОЦЕСУ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ГАЛУЗЗЮ РОСЛИННИЦТВА

Стратегічне управління - це процес розробки стратегій і управління організацією для успішної її реалізації. Стратегічне управління здійснюється в контексті місії організації, і його фундаментальна задача полягає в тому, щоб

забезпечити взаємозв'язок місії з основними цілями організації в умовах змінного економічного середовища. Стратегічне управління стосується й цілей, і засобів. [2]

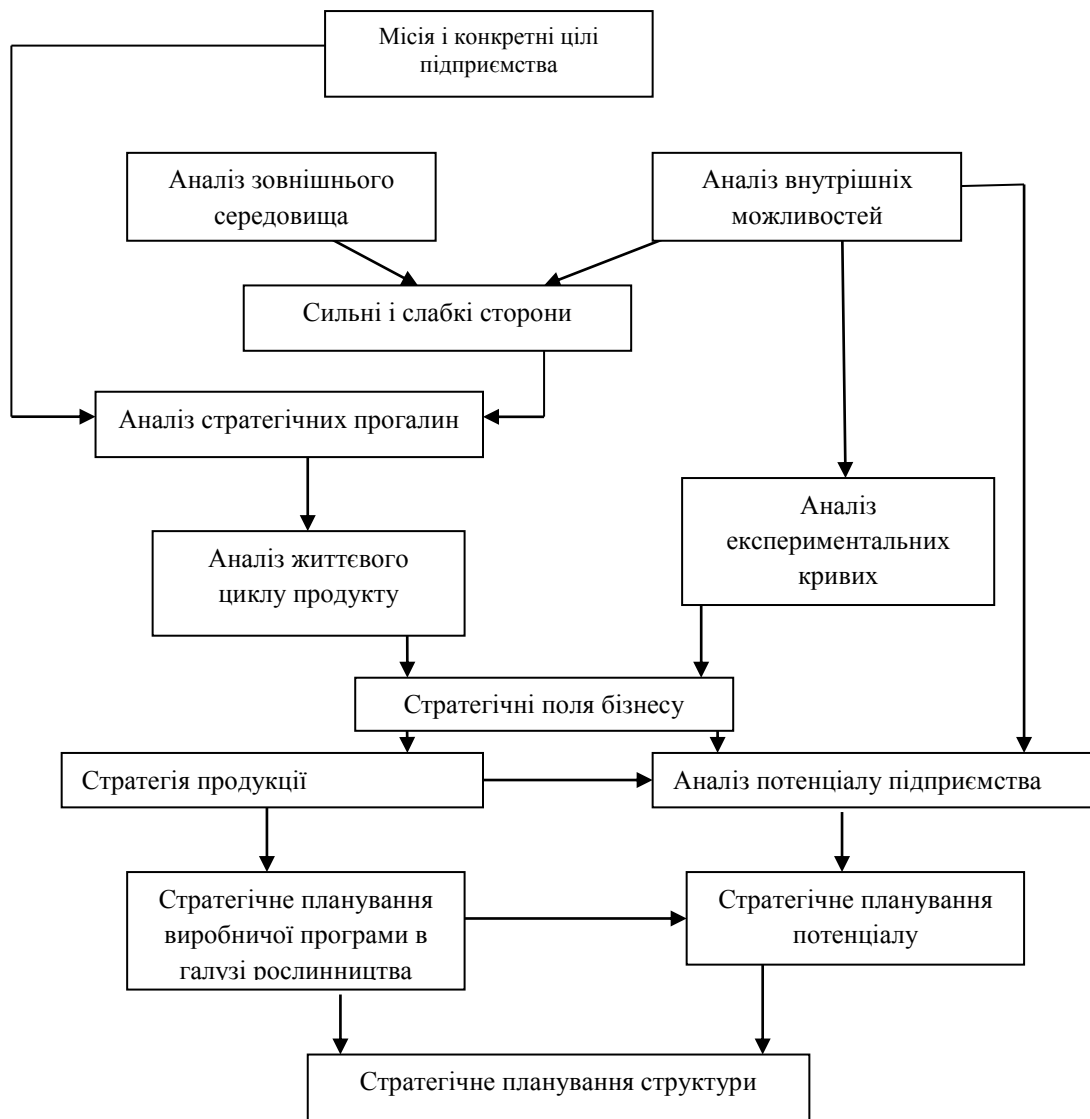
Суть стратегічного управління полягає в тому, що на фірмах, з одного боку, існує чітко виділене і організоване, так зване "формальне" стратегічне планування, а з іншого боку, структура управління коопорації, механізми взаємодії окремих підрозділів побудовані так, щоб забезпечити розробку довгострокової стратегії та її реалізацію через поточні виробничо-господарські плани. Тобто стратегічне управління включає два основні процеси:

- стратегічне планування;
- тактико-оперативне управління реалізацією сформульованої стратегії.

Стратегічне планування являється однією з основних функцій стратегічного управління. Воно представляє собою процес прийняття управлінських рішень відносно стратегічного передбачення (формування стратегій), розподілу ресурсів, адаптації компанії до зовнішнього середовища, внутрішньої організації.[2]

Стратегічне планування має на меті довгострокове забезпечення результативності підприємства і освоєння його нових можливостей. Для цього необхідно, перш за все, найбільш повно враховувати зміни в навколишньому середовищі, які являють собою потенційні загрози і майбутні можливості для підприємства. Потрібно передбачити непередбачувані сили, критичні тенденції з боку оточення та обмежити їх можливий вплив на підприємство.

Основні етапи формального стратегічного планування можна подати у вигляді схеми (рис 1.)

Рис.1. Етапи стратегічного планування

Джерело: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/inek/2012_1/79.pdf

Із неї видно, що головним плановим рішенням являється вибір цілей для підприємства - місії та конкретних цілей, що забезпечують їх реалізацію. Місія підприємства - це його головна загальна ціль, суть існування підприємства. Значення місії полягає в тому, що вона виступає для керівництва як основа, орієнтир для прийняття всіх наступних рішень.

Наступний етап стратегічного планування - діагностичний, який включає аналіз навколишнього середовища та внутрішніх можливостей підприємства.

Аналіз навколишнього середовища має на меті виявити потенційні загрози та можливості, з якими підприємство може зустрітись в майбутньому.

Після цього керівництво повинно проаналізувати внутрішній потенціал підприємства для того, щоб виявити його сильні і слабкі сторони.

Наступним етапом стратегічного планування являється аналіз життєвого циклу продукту та аналіз експериментальних кривих. Концепція життєвого циклу продукції виходить з тієї гіпотези, що всі продукти слідуєть одному і тому ж типовому життєвому циклу. Концепція використання експериментальних кривих (кривих досвіду) виходить з того, що витрати на одиницю продукції сильно знижуються зі збільшенням кількості продукції (обсягу виробництва та поставки). Причина цього полягає в економії на масштабах виробництва, а також в тому, що зі збільшенням кількості продукції росте і набутий досвід по усуненню помилок та раціоналізації виробничих процесів.

Обидві ці вимоги враховуються на етапі стратегічного планування при визначенні "стратегічних полів бізнесу" та формулюванні "портфеля". Концепція "портфеля" виходить з того, що підприємство на протязі довгого часу є життєздатним і являється прибутковим в тому випадку, якщо його поля бізнесу в фінансовому відношенні залишаються збалансованими, маючи на увазі майбутні можливості і загрози.

На наступному етапі стратегічного планування для кожного із полів бізнесу, в відповідності з концепцією "портфеля", вибираються стратегії, тобто визначається стратегія кожного поля бізнесу.

Заключним етапом стратегічного планування являється стратегічне планування структури підприємства. [3]

Стратегічне управління галуззю рослинництва підприємства базується на технологічних картах, що розробляє головний агроном. Визначаються сильні й слабкі сторони у створенні управління галуззю рослинництва у господарстві і на підставі усього цього намітити можливі шляхи удосконалення управління даної галуззю.[1]

Так до сильних сторін відносяться:

- великі земельні площі, закріплені за кооперативом;

- збережений основний склад фахівців;
  - наявність добре оснащеного потокового господарства;
  - близькість розташування до основних об'єктів до переробної галузі,
- виключає гостру потребу створення своїх об'єктів такого типу.

Негативними моментами у створенні управління галуззю є:

- порушення норм управління і керованості галуззю рослинництва;
- відсутність служби маркетингу;
- недотримання технологічної дисципліни;
- високий рівень зносу сільськогосподарських машин, устаткування й інвентарю, слабкий контроль над збереженням матеріальних ресурсів. [1]

Список використаних джерел

1. Беспалов В.О. Управління сільськогосподарським виробництвом: Навч. посібник.-К.: Вища пік., 1992.-256с: іл.
2. Горемикін В.А., Богомолів А.Ю. Планування підприємницької діяльності - М.: Інфра-М, 1997.-350с.
3. http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/inek/2012_1/79.pdf

Ковальська Вероніка Володимирівна,

студентка навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів

спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видам економічної діяльності)» Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: д.е.н., в.о. професора Чикуркова А. Д.

ПЛАНУВАННЯ ЯК СКЛADOVA УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЦТВОМ ПРОДУКЦІЇ РОСЛИННИЦТВА

В управлінні виробництвом продукції рослинницької галузі важливе місце належить розробці, розміщенню та освоєнню правильних сівозмін, організації виробництва і праці. Організаційно-економічною основою сівозмін є науково